

Öğretmen

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Nisan 2013

Tatminsiz egolar, sen ben davası, gelişime açık bir insan için önüne yığılmış bariyerler gibidir. Duygusallığın acımasız iş dünyasında yeri olmadığını seneler sonra anlamıştı. İnanması güç ama sayısız iş değiştirmişti. Onlarca insanla çalışmış ama arzuladığı o mükemmel ve insancıl ortama hiçbir şekilde denk gelmemişti. Mutsuzdu, yığındı ve yıpranmıştı. Ne kendini kabul ettirebilmiş ne de kendi gibi olmayanları kabullenebilmişti.

Bir bakıma sudan çıkmış balık gibiydi. Yaşadığı gelgitler, idealist ruhunu yıpratmıştı, ta ki o güne kadar... Sınıfa ilk girdiğinde oldukça gergindi. Soyut bir dünyadan beklenti dolu, yepyeni, canlı ve umut dolu bir yolculuğa adım atmıştı.

Kapıyı kapattı ve "Günaydın çocuklar", dedi; sınıftaki herkes ayağa kalktı. Ürkektiler; o da ürkekti. Heyecanlıydılar; o da heyecanlıydı.

Kürsüye geldi, usulca oturdu. Otoriter görünüşünün altında yatan sevgi ve umut dolu yüreği hızlı hızlı atıyordu.

Bir müddet sadece bakiştılar. Yeni yeni yürümeye başlamış bir çocuğun hayatı tanıması gibi birbirlerini tanımaya çalıştılar.

Varoşların çocukları; yokluğun, sefaletin ama kaybolmayan umudun çocukları... Masumiyet dolu kalpler, maddiyatın asla ve asla önemli olmadığını bilen genç beyinler... Ekmeğini paylaşır gibi tüm birikimini paylaşmaya hazırdı ve paylaşacaktı da.

Anne olmanın kutsallığını tatmamıştı ama şimdi onlarca çocuğu vardı. Bu masumiyet dolu yolculukta o kadar mutluymuş ki...

İşin sırrı sevgiydi, yalnız öğretmek değil önemli olan; işin sırrı eğitimdi.

Ayağında ayakkabısı olmayan, o soğuk kış aylarında anne babaların zar zor temin ettiği giysilerle yaşama ve öğrenme savaşı veren çocuklar artık onu çocuklarıydı.

İstanbul'un uzak bir semtindeydi bu okul ama medeniyet sanki oralara hiç uğramamış gibiydi. Yanmayan kaloriferler, temizlikten nasibini almamış sınıflar ve merdivenler... Kısıtlı okul bütçesiyle ancak bu kadar yapılabiliyordu. İdealizm demek ki buydu. Elinin tersiyle her şeyi bir kenara itmişti, öte yandan ise uçsuz bucaksız göklerde uçan bir kuş gibi kendini özgür hissediyordu.

Bu yolculuk sadece iki ay sürdü. Çünkü çalıştığı okulda asil öğretmen unvanı taşııyordu. Ve ayrılık geldi ardından; okuldaki son gününü hiç unutmadı, okul yolunda gidip gelirken çamurdan tanınmaz hale gelen ayakkabılarını da uzun bir süre hiç silmedi